

Studentův zápisník, kapitola 18. : Tam v Karviné

V neděli jsem nemohl dospat, těšil jsem se na odpoledne. Vstal jsem o půl osmé, čímž padl rodinný rekord v nedělním vstávání. Po snídani jsem vysypal šuplík se svými básněmi abych mohl Báře nějakou přinést. Finta, „Tu jsem napsal přes noc pro tebe“, zatím vždycky vyšla. Já dnes neměl náladu něco vymýšlet, myšlenky těkaly od toho co si vezmu na sebe, přes blbosti, jako například, že musím dohrát misi v Civilizaci, až po to jak se to dneska bude vyvíjet.

Prošel jsem snad všechny básně, co jsem napsal a posléze schoval do šuplíku, ale ani jedna se nehodila. Musel jsem se začít soustředit a nasměrovat svůj mozek a mysl na smysluplnou tvorbu. Tak jo, nejdříve se musím podívat co si pustím za muziku. Táák, Red Hoty . . . ne, Cranberries taky ne, hmm . . . Mňága taky ne, sakra, Priessnitz asi taky ne, to by mě rušilo . . . už vím, pustím si ethno, co jsem si nahrál před týdnem a ještě to neposlouchal. Teď jenom najít sluchátka, přece jenom naši ještě spí a můžu začít . . . napadlo mě, že musím ještě skočit do drogerie a koupit „zásobu“ na večer, co kdžž to budu potřebovat, to by byl trapas nebýt připraven. Zajdu tam radši hned, abych v zápalu tvorby na to nezapomněl. Musím se připravit na ten nepříjemný pocit, že jak člověk vezme do ruky krabičku kondomů, tak se najednou na něj všichni dívají.

Zvládl jsem to s přehledem a to se mi dokonce podařil vykouzlit úsměv na prodavačku. Konečně sedím v pokoji na zemi, před sebou prázdný list papíru, v ruce tužku a . . . „Dobré rano mami,“ s úsměvem jsem pozdravil mamku, ještě ospalou, vláčejší se do koupelny. „Ty už jsi vzhůru?“ zeptala se. „Jo, dneska odpoledne jedu pryč,“ nadhodil jsem. „Jo a kam?“ ožila máma. „Mám rande v Karviné.“ „Ale teda, to musí být ženská, že kvůli ní jedeš až do Karviné.“ „No to je.“ „V kolik jedeš?“ „O půl čtvrté mi to jede z centra.“ „Kdy se vrátíš?“ zněla zcela logická otázka. „Nevím, možná zítra ráno,“ nesměle jsem navrhnul. „Tak si dávej bacha,“ šibalsky zakončila máma. „Co bude dneska na oběd?“ byl jsem zvědavý. „Taťka to ještě neví, ale bude dělat ražniči,“ usmála se. Tak skončil náš ranní rozhovor.

Báseň jsem měl těsně před obědem hotovou a až do odjezdu jsem byl myšlenkami úplně někde jinde. Otázku co na sebe mám vyřešenou, bude to moje tričko „Durex – pro milión důvodů“ (jak provokativně svádivé, hehe) a černé rifle, takže vlastně budu celý v černém, ještě musím zjistit jestli mám čisté ty černé trenýrky. To bude ono. Jo. Jo. Jo. Minuty do odchodu jsem prakticky odpočítával. Přemýšlel jsem, zda mám všechno. Peníze – jo, báseň – jo, vyčištěné zuby – jo, čisté trenky – jo, kondomy – ne, sakra, hlavně, že jsem je dopoledne kupoval, skleróza je hrozná, šup s nimi do kapsy.

Z domu vyběhnu obrovskou rychlostí. Ohnivá čára za mnou končí až na zastávce, kde zjišťuji, že jsem si spletl den a v neděli jezdí tramvaje úplně jinak. Čili, zkrátím to. Autobus o půl čtvrté nestihnu. Začínám panikařit. Přemýšlím možná řešení. Jako první mně napadlo Báře zavolat, že přijdu později. To je ale blbost. Přijet pozdě na první rande, to si hned dotyčná osoba udělá „pěkný“ obrázek. Tak jinak. Taxi. Otevřel jsem peněženku a zjistil jsem, že mé finance mi nedovolují použít ani tuto variantu. To bych pak celý měsíc byl na nule. Což není dobrá představa. Začínal jsem ztrácet naději. Ale pak mě napadla schůdná myšlenka.

Přihlítl jsem se domů. V té rychlosti jsem si ani nevšiml sousedky, která se po mém průletu povážlivě zakymácela na schodech. Ani to jí však nebránilo mi zahrozit hůlkou a něco zablebtat, což jsem ale neslyšel, protože za mnou zapadly dveře našeho bytu. Celý

udýchaný jsem to na otce vyklopil: „Potřebuju půl jčítauto protožemiujelautobus, uf.“ Naštěstí byl v dobré náladě, která je u něj v neděli pokaždé, což se nedá říct o sobotě, kdy musí uklízet a tak jediné co mi řekl bylo, abych auto vrátil celé.

Po chvíli jsem už otočil klíčkem v zapalování, motor naskočil a já se vydal na cestu. Podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět tři, takže mám dost času. Autobus měl totiž být v Karviné až ve čtvrt na pět. Cesta tam trvá jen půl hodiny a tak jsem zvolnil tempo. Napadlo mě, zavolám Báře, že přijedu o hodinu dřív. Zvedl jsem telefon. Vytočil číslo. To vše samozřejmě za jízdy. Koutkem oka jsem u krajnice spatřil zaparkovanou červenou Felicii ověšenou anténami. Pak jenom malý bílý záblesk od předního nárazníku inkriminovaného auta.

Sakra policajti, pomyslel jsem si a v duchu přemýšlel, kolik mě bude stát pokuta za telefonování při řízení. Než jsem to stačil vypočítat, už na mně od krajnice mávala uniformovaná osoba stojící za jinou, už zcela jasně označenou Felicií. Zastavil jsem, stáhl okénko. „Dobrý den pane řidiči,“ zaslutovala mi hlava, která se náhle objevila po mé levici. „Dobrý den,“ odpověděl jsem co nejzkroutěněji. „Víte jakého přestupku jste se dopustil?“ zněla celkem zbytečná otázka. „Asi jo, volal mi kamarád. Blahopřál mi k narozeninám,“ zalhal jsem. „Tak to teda všechno nejlepší. Bude to za 200,“ usmál se policista svému „povedenému“ vtipu. Nechal jsem si napsat bloček, vrazil jsem mu peníze do ruky a pokračoval v cestě. S tímto patnáctiminutovým extempore dojedu na čas. Jediný rozdíl je v tom, že jsem o 200 korun chudší a to jsem chtěl dát potom otci na benzín. Sakra.

Při mém příjezdu na mně Bára čekala na autobusové zastávce. Zatrubil jsem na ni. Nevrlé se podívala, jaký to blbec na ní troubí, ale její obličej se při pohledu na mně změnil k lepšímu. Otevřela dveře a nastoupila. „Ahoj Pet'ó, myslela jsem, že přijedeš autobusem.“ „To já taky, ale špatně jsem se podával na spoj, takže jsem tu „koňmo“. Vadí to?“ „Ne vůbec ne. Já tě teď dovedu na parkoviště. Pojedeš vlevo, pak rovně a vpravo, na další doleva a jsme tam,“ pravila s úsměvem na tváři. „Co prosím? Vlevo, vpravo pak couvat a nakonec spláchnout?“ „Ty hlupáčku. Teď vlevo a pak ti řeknu,“ stále se culila. Já ti dám hlupáčka! Šlápl jsem na plyn. Pneumatiky zakvřely a Bára se instinktivně zarazila do sedadla. „Řídíš dobře, že jo,“ špitla se strachem v hlase. „Jasněéééé,“ řekl jsem tak, že to nikomu na bezpečí nepřidalo.

Na parkovišti bylo dost místa, tak jsem neměl větší problémy s parkováním, protože jinak jsem na tuto činnost docela analfabet. A při mé smůle bych určitě „orazítkoval“ auto jejich rodičů, kteří bydlí kousek odsud. Zamkl jsem a ona si mě odvedla do svého útulného bytečku. Říkal jsem už, že má vlastní byt? Jo? Aha, tak pardon, jen jsem chtěl nastítnit situaci.

Posadila si mě do obýváku a odešla do kuchyně, asi pro něco k pití. Budu muset vymyslet nějaké téma konverzace. Hm, to mi taky nikdy moc nešlo, ale o politické situaci se asi bavit nebudeme. Kdo by ty intelektuální žvásty poslouchal. Bára se vrátila a v levé ruce držela misku s jahodami, ale to co měla v ruce pravé mi začalo dělat vrásky. A pořádné. Přece jenom, šampaňské, jak z mého vyprávění víte, nedělá moc velkou dobrotu, ale snad to se mnou tolik neudělá, vždyť už jsem starší.

„Přines mi, prosím tě, ještě z kuchyně číšky,“ zněl její požadavek. Já vyskočil a šel hledat. Po chvílce bloudění, kdy jsem nakoukl i do ložnice (ta má skvělou postel!), jsem dorazil na místo určení, popadl číšky a odešel zpět. „No kde jsi?“ vyzvíдалa. „Člověk by na tvůj byt potřeboval mapu,“ kontroval jsem s úsměvem na rtech. „No, tak zlé to není, málem

mi to tu zase zteplalo,“ začala nalévat šumivé „peklo“.

„Tak na co si připijeme?“ optala se. „No já bych ještě naposledy na Sklep,“ podotkl jsem se slzou v oku. Tak jsme si připili na Sklep, na život, na seznámení, na sex a tak dále a tak dále. No musím přiznat, že jsem musel jet domů až v pondělí dopoledne, protože bych se asi netrefil ani na šestiproudovou dálnici. Musím podotknout, že tahle noc byla bez sexu. Né, že bychom na to neměli chuť a nebo já ovíněn, to správné postavení, ale nějak na to nebyl čas. Prostě jsme klábosili a klábosili a najednou bylo ráno. Že by to bylo znamení a já našel tu pravou? No, kdo ví, jak se to bude vyvíjet, že?